

EȘTI CĂLĂTOR

O, știi omule, că din prima și ultima zi a vieții tale alergi mereu. Îți transporti sufletul spre limanul Împărăției lui Dumnezeu, în căruța trupului tău.

Te-ai gândit cum să-ți pregătești această căruță: Nici un om chibzuit nu încarcă lemne, fân sau altceva în carul său, până nu-l pregătește mai întâi: - îl lungește, pune lanțuri, prăjini și apoi încarcă povara pe care dorește să o transporte.

Dacă pentru încărcătura unei poveri obișnuite ne pregătim căruța cu atâta grijă, cu atât mai vărtos trebuie să ne pregătim căruța trupului cu lanțurile înfrânării, pentru ca să putem transporta cu pace sufletul nostru.

Dacă noi oamenii nu îndrăznim să încărcăm o căruță nepregătită, cu atât mai vărtos Domnul nostru nu va revărsa Harul Său într-un trup negrijit și un suflet pustiit. Nu o spun eu, ci Sfântul Apostol Pavel, care zice: „orice faceți cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceți ca pentru Domnul.” În numele Domnului Iisus și prin El să mulțumiți lui Dumnezeu Tatăl, iar vorbirea voastră să fie cu sare dreașă și nu cu grabă să asculte zăbavnice să vorbească.

Zăbavnice la mânie dacă cineva socotește că e cucernic, dar nu-și ține limba în frâu, ci își amăgește inima, cucernicia acestuia este zadarnică.

De aceea când vorbești, omule, gândește-te că vorba ta rămâne scrisă în sufletul celui ce o ascultă - să te zidești pe tine și pe el cu fiecare cuvânt - și el și tu sunteți ai lui Hristos care pentru noi creștinii este temelie și temelie noastră. Iar pe această temelie care se zidește aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrul fiecăruia se va face cunoscut.

Îl va da pe față ziua Domnului - prin foc. Și dacă lucrul pe care l-a clădit va rămâne, va lua plată. Nu uita că ești o cărămidă duhovnicească din marea clădire a Bisericii lui Hristos.

Rămâi cuminte în acest zid socotindu-te legat de celelalte cărămizi cu mortarul iubirii.

Nu te smulge din linia acestui zid duhovnicesc rotunjindu-ți cuvintele dintr-o frământătură curată a gândurilor și arde-le în cuptorul minții luminate și apoi le trimite pe marele șantier al vieții omenești.

Clădirea construită astfel, niciodată nu se va prăbuși.

Fericți cei ce mor în Domnul căci faptele lor vin cu ei - trăiesc în veșnicie.

Omule, trebuie să-ți schimbi viața - reteză cu foarfeca voile tale - crengile rele: sudalmele, neascultările și va rămâne un pom care nu va putrezi în veac - este cuvântul lui Dumnezeu.

În fiecare zi citește, de poți măcar un verset, un capitol sau un psalm, de care să-ți legi gândurile mutându-te de la cele stricătorești la cele veșnice; dând astfel de lucru gândului, nu-l vei mai lăsa să zămislească păcatul care să nască fapte rușinoase.

Rugăciunea și postul, aceste aripi sufletești; puternice arme de luptă duhovnicească, cu care-ți poți câștiga biruința a tot păcatul, le cunoști și tu omule și știi cât de folositoare sunt.

Da! rugăciunea și postul sunt minunatele unelte duhovnicești cu care îți strângi laolaltă roada ostenețelor, ca și pe altă parte uneltele gospodărești - când trebuie să cosești păcatul, când să aduni virtuțile și când să nimicești buruiana gândurilor sălbatice.

Folosește-te de ele când trebuie, căci nimeni nu cunoaște unde să aduni și unde să tai, numai tu omule știi.

Căci scris este: vreme este să plângi și vreme este să grăiești și vreme este să taci și toate la vremea lor - și toate cu aleasă înțelepciune.

Biserica Sf. Împărați Constantin și Elena din Gura Humorului,
foto